

deed, hinderde hem dat en bedacht hij een voorwendsel om los te komen. Hij voelde zich verdrietig, en de moeder, die het zag, leed met hem mee. Zij sloofde zich uit om spelletjes te verzinnen, maar het vreemdelingetje maakte van alles een gekheid, en toen tenslotte beide jongens, de een uit verveling en de ander om zijn teleurstelling te verzetten, zinloos wild werden, kwam de barsche stem van Thijs' vader, die zijn preek voorbereidde, hen kortweg verbieden. Thijs liet toen zijn prentbriefkaarten zien en gaf de liefste, mooiste weg. Maar de dankbare aanhankelijkheid, die hij nu van den ander verwachtte, bleef uit. Hij werd koel en onvriendelijk en bracht het kameradje maar een klein endje den weg op naar stad terug.

Thijs leerde goed; hij deed zijn best, half uit belangstelling, half om zich voor zijn klasgenooten niet te behoeven schamen. Maar bij tijden stond het schoolgaan hem tegen, was hij lusteloos en lui, en verlangde naar veel vaags dat hem ontbrak. Op zulke dagen vond hij alles duf en saai, en was elke emotie hem welkom. Zijn eenig plezier was dan het heen- en terugrijden naar de stad; zijn rijwiel verveelde hem nooit. 's Morgens, zoodra hem zijn moeder vanuit de pastorie niet meer zien kon, begon hij te rennen. Groenteboeren, die elkaar in stad voor wilden zijn, hitsten hun honden op hem aan. Thijs siste de dieren toe en tergde ze met een stok. 't Werd een wilde jacht: de kar bolderde voort, de honden jankten benauwd, zich half verwurgend in den toom en de voerman, op zijn smalle plankje boven een der raderen heen en weer geschud, stootte allerlei boosaardig joedelende klancken uit. De ronde kolen dansten op zijn wagen of wipten eraf op de steenen; dan ging Thijs onhandig van haast ze halen; ze waren gekneusd of lieten een wiebelende bladschelp achter op den weg. Hij mikte ze op hun plaats terug en voort joeg het weer, tot de huizen boven hem uitrezen als een

vloed; dan bezon hij zich, liet de lachende boer doorrijden en keerde zelf terug om met een ander hetzelfde spel opnieuw te beginnen.

's Avonds reed hij langs de vaart weerom, snel en met ingespannen aandacht, al de kronkelingen van het smalle pad volgend met het tastende voorwiel. Bij zijn thuiskomst was hij dan vaak erg vermoeid en soms, na het huiswerk, kwam een lichte koorts opzetten, die hem meestal prettig stemde. Werd het wat erger dan kwam de moeder voor zijn bed zitten en voelde zoo nu en dan of zijn voorhoofd ook ongewoon warm was. Hij praatte klagelijk en stelde het wel voor alsof hij ijld. Eens, in den tijd der schoolrapporten smeekte hij angstig om een hoog cijfer voor rekenen en deed alsof hij eerst tot rust kwam, toen zijn moeder het hem sussend beloofd had. Hij zag dat zij nogal bezorgd werd en genoot van zijn zieken toestand. Maar dan ging zij soms zijn vader halen; die kwam zuchtend en steunend aanstommelen, ging zitten en voelde kalm zijn pols met het horloge erbij. Hij stelde altijd zijn moeder gerust, stopte Thijs' hand weer onder de dekens en zei dat het maar een beetje verhooging van temperatuur was en morgen weer beter zou zijn. Thijs werd dan innerlijk boos en voelde een kleinen wrok tegen zijn vader.

Toen het weer zomer was, werd hij op een buitenpartijtje genoodigd door de mama van hetzelfde jongentje, dat eens bij hem op visite was geweest. Zijn moeder drong er sterk op aan, dat hij gaan zou, maar hij wilde niet, bleef liever beuzelen in den tuin, ontevreden en geen raad wetend met zichzelf. Hij klom in de linde en zag op de zonnige akkers de veldarbeiders langzamerhand anders gegroeped worden; hij keek toe, bij wat er in de buurt gebeurde: kinderen zaten te knoeien in de morsige bleekveldjes, tusschen goudsbloemen en violieren; het ontverfde gemeenschappelijk secretje stond groenig te blinken in de felle zon, half open; vliegen zwermde er om-